

- Substantia non habet contrarium. II — 341
 Substantiæ permanentes desinunt per primum non esse. II — 341
 Substantia quomodo possit dici obiectum formale Musicae. II — 8
 Substantia non est immediata operativa. II — 223
 Substantia distans vel absens non est ibi, ubi est actio, vel effectus. II — 223
 Substantia Dei non producit effectus absolute absente causa secunda. II — 224
 Substantia non potest significari ab aliquo accidente. II — 225
 Substantia periclitur ab accidentibus secundum quid. II — 225
 Substantiam per accidens operari quomodo intelligitur. II — 230
 Substantia non infuit immediate virtutem quamdam intentionalem in formam accidentalem. II — 230
 Substantia operatur ut quod non ut quod. II — 233
 Substantiæ productio non consistit in collectione plurium actionum, sed in illa qua ultimo attingitur. II — 271
 Substantia creata non potest carere terminis physicis, et metaphysicis. II — 280
 Substantia est radix continens quidquid in se quantitate invenitur. II — 239
 Substantia partialis quomodo acquiratur in aggeratione. III — 23
 Substantia incompleta non potest definiri absolute, et in ordine ad se. III — 189
- SUBSTANTIALIS.
- Substantiales formæ non habent distantiam ad contrarietatem requisitam. II — 341
- SUBSTITUTIO.
- Substitutio quot modis intelligitur. I — 22
- SUMMA.
- Summa textus utriusque libri de generatione et corruptione pagina. III — 116
- SUPERFICIES.
- Superficies quid sit. I — 489
 Superficies est species quantitatis. I — 490
 Superficies quando duo plana se tangunt non penetrantur. I — 493
- SUPPOSITIO.
- Suppositionis definitio. I — 21
 Definitionis particula declarantur. I — 141

- Ostenditur suppositionis diversitas a significatione. I — 22
 Suppositionis variæ tam ex parte significationis quam signorum divisiones membrorumque dividendum explanatio. I — 24
 Ad cognoscendas suppositiones sex traduntur regulæ. I — 27

SUPPOSITUM.

- Suppositum in definitione concretorum accidentaliæ est subjectum secundæ intentionis. I — 312

SUSPICIO.

- Suspicionis definitio. I — 710
 Quomodo suspicio differat ab opinione et fide. I — 710

SYLLOGISMUS.

- Syllogismus quid sit. I — 54
 Variæ syllogismorum divisiones. I — 56
 Duplicem habet materiam terminos scilicet, et propositiones. I — 55
 Duplicem item formam, figuram videlicet, ac modum. I — 56
 Figura est modus quid sit. I — 56
 Figura est triplex. I — 53
 Uniuscujusque figure modi recensantur. I — 56
 Tabula artificiosa ostenditur qui modi utiles, et inutilles sunt. I — 56
 Utilis prædicta tabula evidetur. I — 59
 Syllogismorum imperfectorum reductio alia est ostensiva, alia per impossibile. I — 60
 Hujus reductionis generalis doctrina aliis imperfectis modis applicatur. I — 62
 Syllogismus expositivus quid sit, et quæ ejus conditiones. I — 63
 Syllogismus in suo conceptu essentiali includit conclusionem. I — 175

SYLLOGIZO.

- Explicantur principia quibus immititur tota ars syllogizandi. I — 63
 Recensentur principia bonæ ac malæ consequentiæ. I — 67
 Aperiantur consequenter defectus tam communes quam particulares. I — 69
 De fallaciis. I — 74

TERMINUS.

T

TACTUS.

- Tactus est sensus unicus secundum speciem atomam. III — 235
 Quodnam sit ejus subjectum, item quodnam sit medium illius internum. III — 326
 Non habet medium externum. III — 328
 Tactus percipit solum excessivas qualitates. III — 300
 An sentiat qualitatem realem productam in nervo sensorio, an vero tantum qualitatem intentionalem. III — 304
 Alteratio physica non omnino necessario requiritur ad sensationem tactus. III — 304

TANGIBILIS.

- Tangibiles qualitate enumerantur. III — 388

TEMPUS.

- Tempus definitur. I — 485
 Tempus non est per species quantitatis etiam imperfectissima. I — 486
 Tempus quare quantum per accidens, et non per se. I — 488
 Tempus qualiter comparatur ad motum. I — 488
 Tempus non addit novam extensionem supra motum. I — 490
 Temporis instantia non distinguuntur ab indivisibilibus motus. I — 490
 Tempus et ævum quomodo differant ab æternitate. II — 400
 Tempus stricte pro mensura regulari motus sumptum subjective est in primo motu. II — 331
 Tempus non stricte sumptum in quo subjecetur. II — 333
 Tempus pro mensura regularissima est unum numero. II — 333
 Tempus est aliquid reale habens adjunctum aliquid rationis. II — 324
 Tempus quomodo distinguatur a reliquis durationibus. II — 325
 Temporis definitio exponitur. II — 327
 Temporis licet nulla pars fuerit præsens quomodo sit præterita. II — 327

- Terminus in communi definitur. I — 91
 Quod sit definitum in ejus definitione. I — 91
 Gaudet divisionibus tam essentialibus quam accidentalibus. I — 98
 Terminus enuntiativus est id ex quo simplex conficitur propositio vel vox significativa, etc. I — 2
 Terminus enuntiativus etiam extra propositionem habet actu essentiam termini. I — 88
 Dividitur divisione essentiali in nomen et verbum in categorematicum, et syncategorematicum. I — 99
 Variæ ejusdem termini divisiones accidentales. I — 4
 Terminus complexus potest esse oratio, sed sub alio modo, et formalitate est oratio, sub alio terminus. I — 7
 Quis sit ejus præcipua ratio, ac ultima formalitas. I — 7
 Termini syllogistici definitio. I — 4
 In quo distinguatur a termino enuntiativo. I — 86
 Terminus constituitur in esse termini per secundam intentionem. I — 89
 Terminus a quo si sit privato, ejus corruptio non est distincta mutatio a generatione formæ. II — 267
 Terminus quomodo specificat actionem. II — 274
 Terminus a quo si sit quid positivum incompatibile cum termino ad quem, tunc intercedit corruptio ut realis mutatio. II — 267
 Terminus respicere quomodo sit commune actioni et passioni, et quomodo non commune. II — 270
 Termini substantiæ vel sunt physici, vel metaphysici. II — 280
 Termini substantiæ metaphysici sunt genus et differentia, physici materia et forma in compositis, vel potentialitas, et actualitas etiam in simplicibus. II — 280
 Terminus inceptions, et desitionis in rebus permanentibus, et successivis quis. II — 134
 Terminus inceptions in duratione extrinseca, et intrinseca. II — 133
 Terminus cognitionis. Vide species expressa.

TERRA.

- Terræ motus, causa, effectus, et signa assignantur. III — 170

- TEXTUS.
 Textus postprædicamentorum. I — 555
- THEOLOGIA.
 Theologia quæ est in hac vita, v. g. Petrus manet in patria, et redditur ibi evidens. I — 709
 Theologia et Metaphysica agunt de Deo sub diversa abstractione. I — 735
 Theologia nostra qualiter subalternetur scientiæ beate. I — 702
 Theologia est simul practica et speculativa. I — 203
- TONITRUS.
 Tonitru causa et natura, materia ex qua fiat investigatur. III — 438
- TOTUS.
 Totum et pars in universalibus possunt considerari semel ex parte rei conceptæ, et semel in modo concipiendi. I — 326
 Totum metaphysicum non consurgit proprie ex partibus, sed ex gradibus, et prædicatis. I — 274
 Totum metaphysicum potest esse simul pars. I — 327
 Totum physicum duplex assignatur. II — 89
 Totum physicum substantiale constat ex materia et forma tanquam partibus essentialibus. II — 89
 Totum manet idem etiamsi aliquid partis essentialis admittat. II — 91
 Totius determinata pars essentialis potest pertinere ad aliud totum determinatum. II — 90
 Totius constitutum, ut quo est forma. II — 91
 Totum distinguitur a suis partibus simul sumptis et unitis distinctione rationis, sicut definitio et definitum. II — 94
 Totum distingui a partibus formaliter conceditur. II — 95
 Totum compositum existit unica existentia. II — 125
 Totum si sumatur pro composito substantiali non est natura, secus si sumatur pro tali forma. II — 151
- TROPHEO.
 Tropheo seu typho quid fit et unde causetur. III — 451
- TURBO.
 Turbines quid sint et unde causentur. III — 451
- U
- URI.
 Ubi quid sit. I — 547
 Ubi Angelicum non est prædicamentale. I — 550
 Sine verbo vel formato ab intelligente vel saltem illi unito non potest dari cognitio. I — 617
 Ubi quotuplex. II — 298
- ULTIMATUS.
 Ultimatum et non ultimatum non sunt essentialiter differentie conceptum per se loquendo. I — 655
 Præsuppositive tamen possunt essentialiter distinguere conceptus. I — 655
 Ultimati et non ultimati relationes specie differant, et tamen non distinguunt essentialiter aut specificè conceptus; ratio huius. I — 657
 Non ultimatus quid representet. I — 655
 Ultimati et non ultimati relationes non se habent tanquam specificantes ipsos conceptus formaliter. I — 657
- UNIO.
 Unio non potest dependentiam, et immutationem in utroque extremo. II — 400
 Unio est in materia, et forma tanquam quid accidentale prædicabile, non prædicamentali. II — 401
 Unica unio sufficit ut dicantur duo extrema unita. II — 402
 Unionis materiæ cum forma subjectum explicatur. II — 403

- UNITAS.
 Unitatem et distinctionem sequi entiatem quomodo intelligatur. I — 471
 Unitas formaliter dicitur carentiam divisionis. I — 251
 Unitas formalis negativa nature secundum se convenit. I — 252
 Unitas ista extra intellectum de facto et absolute, vel negative, vel positive communis nunquam reperitur. I — 253
 Unitas ista simpliciter, et positive non datur nisi sit unitas universalis, et singularitatis. I — 254
 Unitas positive, et absolute talis minor numerali, et quæ a parte rei fit conjuncta, cum unitate numerica, nature secundum se non convenit. I — 252
 Unitas rationis ex parte objecti pro formali pertinet ad negationem. I — 224
 Unitas ultima secundum S. Thomam est forma numeri, quod a variis impugnationibus vindicatur. I — 475
 Unitas ultima non materialiter, sed formaliter est determinata. I — 480
 Unitas ultima est forma partialis, et extrinseca respectu aliarum unitatum, quæ forma intrinseca. I — 480
 Unitas ultima quid sit. I — 479
 Unitas numerica habitus desumitur ex unitate subjecti, sed etiam necessario aliunde. I — 740
 Unitas et distinctio specificæ, vel genericæ scientiarum unde sumatur. Vide scientia.
 Unitas dividitur in unitatem formalem, individualem, universalem. I — 251
 Unitas aliqua nature secundum se quomodo non convenit. I — 252
 Unitas numerica motus, unde desumatur. II — 349
 Unitas quomodo sequatur ad rationem entis. III — 54
- UNIVERSALIS.
 Universale adæquate dividitur in quinque prædicabilia. I — 344
 Universale adæquate divisi in ista prædicabilia divinum universale formaliter univoce prædicabile. I — 312
 Universale aliud logicum, aliud metaphysicum quid sit utrumque. I — 263
 Universale est triplex in significando, in causando et in essendo. I — 243
 Universale fundamentaliter sumptum consistit in unitate præcisionis, et quomodo. I — 263
- UNIVERSALITAS.
 Universalitas suppositorum est duplex, alia positiva, alia negativa. I — 677
 Universalitas temporis dupliciter sumitur. I — 677
- UNIVERSITAS.
 Universitas hæc fundamentalis tam per abstractionem negativam quam positivam habetur. I — 263
- UNUS.
 Una species quomodo aliam sibi oppositam componere possit. I — 493
 Unum continere alterum quot modis contingat. III — 210
- USUS.
 Usus Logicæ triplex, et quis ille sit. I — 209
- V
- VACUUS.
 Vacuum est locus non repletus corpore. II — 312
 Vacuum negativum de facto datur. II — 313
- PHILOSOPHIA II.

Vacuum per naturam corpoream nec Angelicam dari potest. II — 314

VEGETATIVUS.

Vegetativum in planta, et vegetativum in animali differunt specie, non tamen phantasia hominis differt specie a phantasia bruti. III — 212
Et ratio, utriusque assignatur. III — 213
Vegetativa Animam definitio traditur. III — 218
Hec definitio non est communis omnibus viventibus. III — 248
Magis lata, et communis definitio assignatur. III — 249
Vegetativæ potentia circa quid operentur. III — 248
III — 248
Item quot sint. III — 248
Vegetativum est infimus gradus vite. III — 248

VENTUS.

Venti quid sint, et eorum materia, et causa efficiens assignantur. III — 448
Venti duplices sunt, alii generales, et provinciales, omniumque natura, et numerus investigatur. III — 450

VERBUM.

Verbi definitio traditur. I — 8
Ejusdem definitionis bonitas declaratur. I — 141
Verbum nequit intra propositionem infinitari, bene tamen extra illam. I — 143
Verbum mentis. Vide species expressa.
Verbum in Divinis non reddit Deum formaliter intelligentem etiam terminative, neque reddit objectum actu intellectum, sicut facit verbum mentis in nobis. Ratio hujus. I — 612
Verbum Divinum quare non dicatur signum Patris. I — 607
Verbum Divinum prius assumpsisse partes quod totum quo sensu sit verum. II — 445
Verbum necessario requiritur in intellectu ad intelligendum. III — 504

VERIFICATIO.

Verificatio prædicationis fundatur in identitate et convenientia extremorum, et quomodo. I — 286

VERIFICO.

Verificari non potest prædicatio abstracti de abstracto reduplicative sumpti. I — 295

VERITAS.

Veritas vel falsitas est in enumeratione sicut in signo intellectus veri vel falsi in mente, sicut in subjecto, in objecto vero sicut in causa. I — 129
Veritas propositionis formaliter consistit in indivisibili, nec sic suscipit magis et minus; bene tamen fundamentaliter. I — 130
Veritas aut falsitas quantum ad actuale exercitium conformitatis vel difformitatis sunt accidentia propositionis et iudicii. I — 130
Veritas propositionum non solum requirit identitatem ex parte rei significatae, sed etiam ex parte modi significandi. I — 294
Veritas quomodo consistat in indivisibili. I — 683
Falsitas tamen non consistit in indivisibili. I — 684
In quo sensu admitti posset veritatem consistere in indivisibili, sed admittere latitudinem. I — 684

VERMIS.

Vermes ex hostia consecrata geniti quomodo in iis salvetur mutatio. II — 508

VERUS.

Quamvis verum ex falso concludi posset ratione formæ, et supposita concessione præmissarum, tamen hoc scientificè fieri non potest. I — 682

VIOLENTIA.

Violentiam inferre Deus tanquam universalis motor nequaquam, secus ut particularis potest. II — 485
Violentiam ipsam Deus intendere potest in motu. II — 485

VIOLENTUS.

Violentum quid sit. II — 464
Violentus esset motus lapidis sursum etiamsi a Deo fieret si non prius auferret gravitatem. II — 466

Violenti subjectum receptivum non debet se habere negative. II — 468
Violenti ista repugnantia potest etiam oriri ex inclinatione passiva. II — 468

VIRGA.

Virgarum gonitarum circa latera solis, natura et nomen explicantur. III — 147

VIRTUS.

Virtus ab agente diffusa non indiget influxu seorsim proveniente ab ipsa substantia. II — 230
Virtus diffusa ab agente quæ est dispositio passiva ad formam quomodo effective producat effectum. II — 228
Virtus accidentalis ut conjuncta vel subordinata substantie operatur ultra propriam virtutem. II — 231
Virtus aliqua cum est superior in agendo respectu alicujus mobilis oportet quod mobile non solum subiciatur virtuti moventi, sed etiam motui ejus. III — 539

VISIO.

Visio seu evidentia quid sit. I — 710
Triplex modus visionis, seu evidentia. I — 710
Visionis actus in D. Paulo non exclusit habitum fidei. Ratio hujus. I — 723
Visio Divina essentia in Paulo, et recordatio qua recordabatur se illam vidisse non solum differunt penes intuitivum et abstractivum, sed etiam penes diversa media representationis. I — 637
Visio patriæ et fides via differunt non tantum penes intuitivum, et abstractivum, sed etiam penes diversa media. I — 637
Visio duorum individuum ejusdem speciei utrum sit una vel multiplex. III — 74
Visio seu actio videndi quid sit. III — 302
An fiat per potentiam emittendo aliquid extra se, an recipiendo ab objecto et immo reparando. III — 303

VISIVUS.

Visivæ potentia objectum assignatur. III — 207
Idipsum polebre explicatur. III — 308
Quodnam sit ejusdem medium. III — 304

VISUS.

Visus non emanat ab auditu, vel e contra. III — 222

VITA.

Vita duplex est, alia in actu secundo pro operatione, alia in actu primo pro ipsa informatione formæ viventis. III — 183

VITALIS.

Vitales operationes sunt plurimæ. III — 183

VITIUM.

Vitium non est habitus. I — 535

VIVENS.

Viventia habent terminum intrinsecum suæ magnitudinis, et quomodo. II — 135
Viventia habent via corruptionis terminum extrinsecum suæ magnitudinis, et unde ille assignetur. II — 135
Viventis perfectio in operatione vite consistit. II — 272
Viventia se movent, et non pure moventur. II — 234
Viventia non movent se primo, sed medianibus partibus. II — 383
Viventium generatio quomodo distinguitur a generatione non viventium. II — 509
Viventis primus motus a quo causetur. II — 616
Vivens nutritur secundum omnes suas partes aliquotas, non proportionales. III — 27
Vivere dupliciter sumitur. III — 188
In unoquoque viventium sit tantum una forma substantialis ad omnes gradus. III — 194
Viventium modi dicuntur secundum quatuor gradus vite. III — 204
Viventium gradus seu modi quot sint. III — 204
Declaratur cur nec plures sint, nec pauciores. III — 206
Viventium gradus primus, est gradus vegetativus. III — 243

- VOLITIO. Voluntas Divina est origo et causa necessitatis, et contingentiae in rebus. III — 538
- Volitiones circa media pertinentia ad ordinem executionis sunt effectus finalitati a fine. II — 254
- VOLUNTAS. Voluntas non format entia rationis. I — 232
 Voluntas formaliter non cognoscit bonum apprehensum. I — 235
 Voluntas ex conjunctione ad appetibile fit ponderosa. II — 240
 Voluntas qua qui appetit finem, includit aliquid quod est causatum a fine, et aliquid quod est ratio causandi. II — 253
 Voluntas cur non dicatur etiam potentia passiva sicut caeterae potentiae cognoscitivae, cum tamen et ipsa moveatur ab objecto. III — 274
- VORAGO. Vorago quid sit et unde causetur. III — 147
- VOX. Voces eadem significatione significant res, et conceptus, principaliter tamen res significant quam conceptus. I — 97
 Vox habet vim excitativam animi, et quoniam illa sit. I — 594
 Voces per se tantum sunt signa ad placitum per accidens, tamen possunt etiam esse signa naturalia, declaratur idipsum. I — 634
 Vox animalis delimitur. III — 380
 Quoniam instrumenta ad vocem efformandam requirantur. III — 380

FINIS INDICIS.

CAPILLA ALFONSINA

U. A. N. L.

Esta publicación deberá ser devuelta antes de la última fecha abajo indicada.

B765

.T5

C8

v. 3

AUTOR

1883

45011

TOMAS DE AQUINO, Santo

TITULO

Cursus Philosophicus...

